

Sygn. akt III AUa 288/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Krystyna Smaga
Sędziowie:	SA Krzysztof Szewczak (spr.) SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz
Protokolant: sekretarz sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2017 r. w Lublinie

sprawy A. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o świadczenie przedemerytalne

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 8 lutego 2017 r. sygn. akt VIII U 2392/16

I. oddala apelację;

II. oddala wniosek pełnomocnika wnioskodawczynie o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Małgorzata Rokicka-Radoniewicz Krystyna Smaga Krzysztof Szewczak

Sygn. akt III AUa 288/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 stycznia 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił A. M. prawa do świadczenia przedemerytalnego wskazując, iż wnioskodawczynie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, na wymagane 35 lat ubezpieczenia, udowodniła 34 lata, 11 miesięcy i 7 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Ubezpieczona ponadto do dnia rozwiązania stosunku pracy tj. 31 marca 2015 r. nie ukończyła 55 lat.

W odwołaniu od decyzji A. M. domagała się przyznania świadczenia przedemerytalnego podnosząc, że organ rentowy bezzasadnie odmówił jej prawa do świadczenia, nie zaliczając do uprawnień okresu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców od 1 lipca 1980 r. do 1 marca 1982 r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy, wniósł o jego oddalenie. Wskazał, że okres pracy w gospodarstwie rolnym rodziców nie może zostać uwzględniony bowiem pokrywa się z okresem pracy wnioskodawczynie w Państwowym Przedsiębiorstwie (...) w L..

Rozpatrując kolejny wniosek A. M. o prawo do świadczenia przedemerytalnego, decyzją z dnia 19 października 2016 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. ponownie odmówił wnioskodawczynie prawa do świadczenia argumentując, iż na dzień rozwiązania umowy o pracę tj. 31 marca 2015 r. ubezpieczona nie udowodniła wymaganego 35 letniego okresu zatrudnienia.

W odwołaniu od tej decyzji A. M., podnosiła, że organ rentowy niesłusznie nie uwzględnił okresu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców oraz okresu zatrudnienia w Zakładach (...) w L. do dnia 31 maja 2015 r., udokumentowanego dołączonym świadectwem pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie argumentując jak w zaskarżonej decyzji.

Sprawy z odwołań A. M. zostały połączone do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Wyrokiem z dnia 8 lutego 2017 roku Sąd Okręgowy w Lublinie zmienił zaskarżone decyzje i ustalił A. M. prawo do świadczenia przedemerytalnego począwszy od dnia(...) oraz nakazał pobrać z sum budżetowych Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej (...) kwotę 360 zł, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych i ich ocenie prawnej.

Sąd Okręgowy ustalił, że A. M., urodzona (...) udowodniła okres 34 lat, 11 miesięcy i 7 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

Sąd Okręgowy wskazał, że w okresie od 20 września 1984 r. do 31 marca 2015 r. wnioskodawczynie była zatrudniona w pełnym wymiarze czasu w Zakładach (...) S.A. w L. w upadłości likwidacyjnej na stanowisku robotnika pomocniczego. Stosunek pracy ustał w wyniku wypowiedzenia umowy o pracę z powodu likwidacji stanowiska pracy, ze skróconym okresem wypowiedzenia umowy o pracę o 2 miesiące tj. od dnia 1 kwietnia 2015 r. do 31 maja 2015 r. Za skrócony okres wypowiedzenia wypłacono skarżącej odszkodowanie. Od dnia 1 czerwca 2015 r. A. M. była zarejestrowana w Urzędzie Pracy w K. jako osoba bezrobotna. Za okres od dnia 1 czerwca 2015 r. do 30 listopada 2015 r. wnioskodawczynie pobrała zasiłek dla bezrobotnych. W okresie pozostawania w ewidencji bezrobotnych i pobierania zasiłku, nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej.

Sąd Okręgowy ustalił, że do stażu wnioskodawczynie organ rentowy prawidłowo nie uwzględnił, okresu urlopu wychowawczego od 8 sierpnia 1998 r. do 31 grudnia 1998 r., bowiem okres ten przekracza długość określoną w art. 7 pkt. 5 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Ustalając staż pracy Zakład uwzględnił okres urlopu wychowawczego od 29 grudnia 1996 r. do 12 lutego 1998 r. udzielonego ze względu na stan zdrowia dziecka.

W oparciu o art. 11 ustawy emerytalnej Sąd I instancji stwierdził, iż organ rentowy zasadnie nie zaliczył do uprawnień, wskazywanego w odwołaniu, okresu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców od 1 lipca 1980 r. do 1 marca 1982 r. bowiem pokrywa się on z uwzględnionym do stażu pracy okresem pracy wnioskodawczynie w Państwowym Przedsiębiorstwie (...) w L. od 1 września 1979 r. do 30 czerwca 1984 r.

Powołując się na treść art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych Sąd Okręgowy podniósł, że prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego, z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych, w razie niewypłacalności pracodawcy, u którego

była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 34 lata dla kobiet.

W ocenie Sądu I instancji odmowa zaliczenia przez organ rentowy do okresu zatrudnienia odwołującej, okresu za który otrzymała ona odszkodowanie za skrócony okres wypowiedzenia od dnia 1 kwietnia 2015 r. do 31 maja 2015 r., narusza dyspozycje normy art. 36¹ § 2 kodeksu pracy, który nakazuje wliczać do okresu zatrudnienia okres o który skrócono okres wypowiedzenia zgodnie z art. 36¹ § 1 kodeksu pracy. Sąd powołał się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, zgodnie z którym skrócenie przez zakład pracy okresu wypowiedzenia umowy o pracę na podstawie art. 36¹ § 1 Kodeksu pracy powoduje, że okres ten za który pracownik otrzymał odszkodowanie, mimo że nie jest okresem zatrudnienia, jest jednak do niego wliczany jako okres nieskładkowy w rozumieniu art. 7 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Okres od 1 kwietnia 2015 r. do 31 maja 2015 r., za który odwołującej zostało wypłacone odszkodowanie za skrócenie okresu wypowiedzenia, podlega więc zaliczeniu do stażu pracy. Z tych względów Sąd Okręgowy stwierdził, że wnioskodawczyni spełnia materialnoprawne przesłanki przyznania jej świadczenia przedemerytalnego na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych bowiem na dzień 31 grudnia 2014 r. legitymowała się 34 letnim stażem pracy. Prawo do świadczenia Sąd I instancji ustalił, zgodnie z treścią art. 7 powołanej ustawy, od następnego od złożenia wniosku o jego przyznanie wraz z dokumentami tj. od dnia (...).

Z powyższych względów na mocy powołanych przepisów oraz w oparciu o treść przepisu art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w pkt I sentencji. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczyni z urzędu, Sąd orzekł na podstawie § 15 ust. 2 w zw. z § 4 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015 r., poz. 1801 ze zm.).

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 8 lutego 2017 r. wywiódł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.. Zaskarżając wyrok w zakresie pkt I skarżący zarzucił naruszenie:

- prawa materialnego art. 2 ust. 1 pkt 5 i 6 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. 2013 r, poz. 170) poprzez uznanie, że ubezpieczona spełnia warunki do przyznania świadczenia przedemerytalnego;
- naruszenie prawa procesowego przez przekroczenie wyrażanej w art. 233 § 1 k.p.c. zasady swobodnej oceny dowodów.

Wskazując powyższe zarzuty skarżący wnosił o zmianę pkt I orzeczenia poprzez oddalenie odwołania ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W przekonaniu apelanta Sąd Okręgowy dokonał ustaleń faktycznych w oparciu o materiał dowodowy oceniony z naruszeniem art. 233 § 1 k.p.c. zgodnie z którym powinien oceniać wiarygodność dowodów według własnego przekonania. Podnosił, że swobodna ocena dowodów nie może oznaczać dowolności, musi bowiem zmierzać do ustaleń zgodnych z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Zarzucił ponadto, że Sąd Okręgowy nie odniósł się do trybu rozwiązania stosunku pracy na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy, nie wyjaśniając wszystkich okoliczności istotnych do rozstrzygnięcia sprawy. Podniósł, że nie podziela poglądów judykatury, na które Sąd I instancji powoływał się w uzasadnieniu orzeczenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest nieuzasadniona i z tego powodu podlega oddaleniu.

Ustalenia Sądu I instancji i wyprowadzone na ich podstawie wnioski, z wyjątkiem przyjęcia, że w sprawie ma zastosowanie art. 2 ust 1 pkt 6 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za własne. W tej sytuacji nie zachodzi potrzeba ich powtarzania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22

kwietnia 1997 r., II UKN 61/97 – OSNAP 1998/3/104 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 1999 r., I PKN 21/98 – OSNAP 2000/4/143, z dnia 9 lipca 2009 r., II UK 374/08 teza 2 - LEX nr 533104).

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., stwierdzić należy, że apelant nie wskazał na czym polega uchybienie przez Sąd I instancji dyspozycji wskazanego przepisu. Artykuł ten wyraża zasadę, iż sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Określone w przepisie granice swobodnej oceny dowodów może naruszać tylko dowolna ocena zebranego materiału, brak wszechstronnej oceny wszystkich istotnych dowodów lub ich ocena sprzeczna z zasadami logicznego powiązania wniosków z ustalonym stanem faktycznym lub doświadczeniem życiowym (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 1999 r., II UKN 459/98 – OSNAPiUS 2000/6/252; z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 76/99 – OSNAPiUS 2000/19/732; z dnia 10 listopada 1999 r., I PKN 361/99 – OSNAPiUS 2001/7/216 oraz z dnia 16 kwietnia 2002 r., V CKN 1446/00 – LEX nr 55167). Ocena wiarygodności i mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie powinna odpowiadać regułom logicznego myślenia wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego, będące wyznacznikiem granic dopuszczalnych wniosków i stopnia prawdopodobieństwa ich przydatności w konkretnej sytuacji. Tylko w przypadku wykazania, że brak jest powiązania przyjętych wniosków z zebrany materiałem dowodowym, możliwe jest skuteczne podważenie oceny dowodów dokonanej przez sąd. Nie jest wystarczająca sama polemika wyprowadzająca wnioski odmienne, lecz wymagane jest wskazanie, w czym wyraża się brak logiki lub uchybienie regułom doświadczenia życiowego w przyjęciu wniosków kwestionowanych (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00 – LEX nr 56906; z dnia 20 stycznia 2005 r., I UK 137/04).

Przeprowadzoną przez Sąd I instancji ocenę dowodów należy uznać za prawidłową, w pełni odpowiadającą kryteriom określonym w art. 233 § 1 k.p.c. Apelant nie skonkretyzował na czym polegała dowolność Sądu I instancji w zakresie oceny dowodów i nie wykazał uchybień w rozumowaniu Sądu Okręgowego, pozwalających na stwierdzenie, że dokonana ocena dowodów jest nieprawidłowa.

Postępowanie dowodowe w sprawie sprowadzało się do przeprowadzenia dowodu z dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych A. M., obejmujących jej zatrudnienie w Zakładach (...) Spółka Akcyjna w L., następcy prawnego L. Wytwórni (...) w L.. W sprawie bezsporny był okres zatrudnienia wnioskodawczyni we wskazanej spółce od dnia 20 września 1984 r. do 31 marca 2015 r. Z zaświadczenia wystawionego w dniu 24 lutego 2015 r. wynika, że umowa o pracę została rozwiązana z zastosowaniem skróconego okresu wypowiedzenia wynoszącego jeden miesiąc i upływającego 31 marca 2015 r. Przyczyną wypowiedzenia umowy o pracę była likwidacja stanowiska pracy, na którym ubezpieczona była zatrudniona, związana z utrzymującym się brakiem produkcji oraz działań handlowych. Zastosowanie skróconego okresu wypowiedzenia zgodnie z art. 36¹ § 1 kodeksu pracy, z uwagi na likwidację stanowiska pracy, wynika również ze świadectw pracy wystawionych w dniu 31 marca 2015 r. oraz z korekty tego świadectwa wystawionej w dniu 6 września 2016 r. W dokumencie tym wskazano, iż w związku z zastosowanym okresem wypowiedzenia, okres o który został skrócony okres wypowiedzenia tj. od 1 kwietnia 2015 r. do 31 maja 2015 r., jest okresem uprawniającym do odszkodowania. Okoliczności te były bezsporne między stronami postępowania. Jednocześnie w korekcie świadectwa pracy wystawionej w dniu 6 września 2016 r. datę ustania stosunku pracy określono na dzień 31 maja 2015 r.

Dowody przeprowadzone w sprawie, w szczególności dowody z dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych wnioskodawczyni oraz aktach organu rentowego, nie dają podstaw do przyjęcia, iż istniały podstawy do zastosowania art. 2 ust 1 pkt 6 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Sąd Okręgowy uznając, iż wnioskodawczyni spełnia warunki do przyznania jej świadczenia przedemerytalnego z uwagi na zaliczenie do okresów ubezpieczenia okresu od 1 kwietnia 2015 r. do 31 maja 2015 r., za który wypłacono jej odszkodowanie w związku ze skróceniem okresu wypowiedzenia, nieprawidłowo wskazał jako podstawę ustalenia prawa powyższy artykuł zamiast przepisu art. 2 ust 1 pkt 5 ustawy.

Zgodnie z treścią art. 2 ust 1 pkt 6 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. 2013 r, poz. 170) prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rozwiązanie

stosunku pracy lub stosunku służbowego, z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiadała okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 34 lata dla kobiet i 39 lat dla mężczyzn.

W sprawie ogłoszenia upadłości Zakładów (...) S.A. w L. zapadły dwa orzeczenia: w dniu 10 marca 2015 r. postanowienie Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w sprawie IX GU 65/14 w przedmiocie ogłoszenia upadłości z możliwością zawarcia układu oraz w dniu 11 września 2015 r. postanowienie Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w sprawie IX GUp 3/15 o ogłoszeniu upadłości obejmującej likwidację majątku dłużnika (wypis z KRS NR (...), MS i G nr (...), poz. (...)). Postanowienie o ogłoszeniu upadłości zapadło już po rozwiązaniu z A. M. stosunku pracy i wypłaceniu odszkodowania za skrócenie okresu wypowiedzenia zgodnie z art. 36¹ kodeksu pracy.

Zarzut apelacyjny odnośnie niepoczynienia przez Sąd I instancji ustaleń w zakresie trybu rozwiązania stosunku pracy na podstawie art. 2 ust 1 pkt 6 ustawy jest uzasadniony, nie wpływa jednak na prawidłowość wyroku Sądu Okręgowego. Prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje bowiem wnioskodawczyni z uwagi na spełnienie przesłanek wskazanych w art. 2 ust 1 pkt 5 ustawy. Artykuł ten stanowi, że prawo to przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat dla kobiet i 40 lat dla mężczyzn.

Rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy zostało zdefiniowane w art. 2 ust. 1 pkt 29 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2013 r., poz. 674) jako rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn nie dotyczących pracowników, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 192) lub zgodnie z przepisami Kodeksu pracy.

Zgodnie z art. 36¹ § 1 Kodeksu pracy jeżeli wypowiedzenie pracownikowi umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony następuje z powodu ogłoszenia upadłości lub likwidacji pracodawcy albo z innych przyczyn nie dotyczących pracowników, pracodawca może, w celu wcześniejszego rozwiązania umowy o pracę, skrócić okres trzymiesięcznego wypowiedzenia, najwyżej jednak do 1 miesiąca. W takim przypadku pracownikowi przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za pozostałą część okresu wypowiedzenia. Okres, za który przysługuje odszkodowanie, wlicza się pracownikowi pozostającemu w tym okresie bez pracy do okresu zatrudnienia (art. 36¹ § 2 k.p.).

Za wskazane w powołanym przepisie „inne przyczyny nie dotyczące pracowników”, z uwagi na brak odesłania do odrębnych przepisów, należy uznać jakiegokolwiek przyczyny, które nie dotyczą pracowników, niezależnie czy wypowiedzenie dokonywane jest w trybie przewidzianym w ustawie o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników, czy też przewidzianym w przepisach kodeksu pracy.

Umowę o pracę zawartą z A. M. pracodawca wypowiedział z dniem 31 marca 2015 r. w trybie art. 10 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników, dopuszczającego możliwość rozwiązania przez pracodawcę zatrudniającego co najmniej 20 pracowników stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników, jeżeli przyczyny te stanowią wyłączny powód uzasadniający wypowiedzenie stosunku pracy lub jego rozwiązanie na mocy porozumienia stron, a zwolnienia w okresie nieprzekraczającym 30 dni obejmują mniejszą liczbę pracowników niż określona w art. 1 tego aktu prawnego (odpowiednio od 10 do 30 osób). Umowa o pracę została wypowiedziana wnioskodawczyni z uwagi na likwidację jej stanowiska pracy w związku z utrzymującym się brakiem produkcji oraz działań handlowych.

Okoliczności zatrudnienia odwołującej się w okresie od dnia 20 września 1984 r. do 31 marca 2015 r. w Zakładach (...) S.A w L. oraz ustanie stosunku pracy w wyniku wypowiedzenia umowy o pracę z powodu likwidacji stanowiska pracy były bezsporne. Żadna ze stron nie kwestionowała zastosowania skróconego o dwa miesiące okresu wypowiedzenia

umowy o pracę tj. od dnia 1 kwietnia 2015 r. do 31 maja 2015 r. oraz wypłacenia odwołującej odszkodowania za ten okres. Organ rentowy uznał, że wnioskodawczyni do dnia rozwiązania umowy o pracę, tj. 31 marca 2015 r. udowodniła łącznie 34 lata, 11 miesięcy i 7 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego uznanie przez Sąd I instancji, że do okresu zatrudnienia odwołującej należy doliczyć okres za który otrzymała ona odszkodowanie za skrócony okres wypowiedzenia, zgodnie z dyspozycją art. 36¹ § 2 Kodeksu pracy, było prawidłowe. Sąd Okręgowy słusznie przyjął, że skoro wskazany skrócony okres wypowiedzenia zostaje zaliczony jako okres nieskładkowy, istnieją podstawy do przyjęcia fikcji prawnej, że umowa z odwołującą została rozwiązana z dniem 31 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy prawidłowo przyjął, powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 3 lipca 2012 r II UK 324/11, uchwała z dnia 9 lipca 1992 r., I PZP 20/92, OSNCP 1993 nr 102, poz. 2), że niewykonywanie pracy po ustaniu zatrudnienia, za które na podstawie przepisów Kodeksu pracy zostało wypłacone odszkodowanie obejmuje nie tylko odszkodowanie wypłacone na podstawie art. 45 i 56 k.p., ale również odszkodowanie należne w związku z skróceniem okresu wypowiedzenia zgodnie z art. 36¹ § 1 k.p. Rozwiązanie umowy o pracę ze skróconym okresem wypowiedzenia, nie oznacza, że pozostały okres wypowiedzenia nie ma znaczenia prawnego. Okres za który pracownik otrzymał odszkodowanie, mimo że nie jest stricte okresem zatrudnienia, jest jednak do niego wliczany jako okres nieskładkowy w rozumieniu art. 7 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie z którym okresem nieskładkowym jest między innymi okres niewykonywania pracy po ustaniu zatrudnienia, jeżeli za ten okres, na podstawie przepisów Kodeksu pracy, zostało wypłacone odszkodowanie.

W świetle powyższego stwierdzić należy, iż zarzut naruszenia art. 2 ust 1 pkt 5 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych jest chybiony zaś art. 2 ust 1 pkt 6 ustawy nie ma w sprawie zastosowania. Sąd I instancji nieprawidłowo powołał się na ten przepis w uzasadnieniu orzeczenia. Zauważyć należy, że ustalenie prawa do świadczenia przedemerytalnego na jego podstawie wymaga legitymowania się 34 letnim okresem ubezpieczenia. Ustalenia Sądu Okręgowego odnośnie doliczenia do stażu pracy (bezsportnych 34 lat, 11 miesięcy i 7 dni) okresu za który wnioskodawczyni wypłacono odszkodowanie w związku ze skróconym okresem wypowiedzenia byłyby więc zbędne. W tym stanie faktycznym postępowanie w zakresie trybu rozwiązania stosunku pracy na podstawie art. 2 ust 1 pkt 6 ustawy należy więc uznać za bezprzedmiotowe, w szczególności wobec okoliczności, iż pracodawca wypowiedzenie umowy o pracę doręczył A. M. w dniu 26 lutego 2015 r. zaś postanowienia o ogłoszeniu upadłości z możliwością zawarcia układu i o ogłoszeniu upadłości obejmującej likwidację majątku dłużnika dopiero w dniach 10 marca 2015 r. i 11 września 2015 r.

Jak prawidłowo przyjął Sąd Okręgowy, A. M. posiada 35 letni okres uprawniający do emerytury i spełnia warunki do przyznania jej prawa do świadczenia przedemerytalnego, które przysługuje, zgodnie z treścią art. 7 powołanej ustawy od następnego od złożenia wniosku wraz z dokumentami tj. od dnia (...).

Wniosek pełnomocnika wnioskodawcy adwokat A. P. o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczyni z urzędu nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem pełnomocnik nie złożył oświadczenia, iż „opłata nie została zapłacona w całości lub w części”.

Przepis § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r., poz. 1714), statuuje podstawową zasadę zawartości wniosku o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, w myśl której warunkiem ich przyznania jest złożenie oświadczenia, że nie zostały one pokryte w całości lub części. Treść tego przepisu nie pozostawia wątpliwości, że wspomniane oświadczenie powinno być wyraźnie sformułowane we wniosku adwokata o przyznanie od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy udzielonej stronie postępowania z urzędu. Brak stosownego oświadczenia stanowi nieusuwalny brak wniosku, skutkujący odmową przyznania wynagrodzenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2012 r., V CZ 133/11, LEX nr 1215161).

Zaskarżony wyrok odpowiada prawu, a apelacja jako bezzasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczyni z urzędu w postępowaniu apelacyjnym Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r., poz. 1714).